

Dit heb je verdiend

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend*

Carla Kovach

DIT HEB JE VERDIEND

De perfecte vrouw. Het perfecte huis.
De perfecte moord?

ISBN 978-90-225-8826-0

ISBN 978-94-023-1581-3 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Her Final Hour*

Vertaling: Barbara Lampe

Omslagontwerp: Clarkevanmeurs Design, bewerkt door Baqup

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Copyright © Carla Kovach, 2018

First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik draag dit boek op aan iedereen die dagelijks een innerlijke
strijd voert. Of het nu om angst, depressie of verslaving gaat:
geef niet op en blij vechten. X

PROLOOG

Zaterdag, 14 augustus 1993

Het was een plakkerige nacht geweest; zo plakkerig dat ze meermaals het zweet van haar voorhoofd had moeten vegen. Ze ademde diep in, rook bier vermengd met lichaamsgeur, en glimlachte. Wat was het toch fantastisch dat ze nu achttien was, beter dan ze zich had kunnen voorstellen. Bijna elk weekend ging ze wel naar een pub of een club en dit weekend was ze naar de Angel Arms geweest, in haar eigen dorp Cleevesford in Warwickshire. Haar vriendin Sarah had haar alleen gelaten nadat ze Jake had gescoord, de jongen waar Sarah al maanden achteraan zat. Die waren ongetwijfeld samen ergens een steeg in gedoken om te vozen.

Toen de laatste ronde werd omgeroepen, was hij op haar afgekomen en hij had erop gestaan haar laatste drankje te betalen: een groot glas bier. De muziek in de pub danste door de decennia heen en was net bij de jaren negentig aangekomen. Ze was van plan geweest naar huis te gaan na de jaren tachtig. Jake zou Sarah wel naar huis brengen wanneer ze klaar waren in de steeg, en ze had geen zin om nog langer in haar eentje te staan.

‘Je moet niet denken dat je nu iets te goed hebt omdat je mijn drankje hebt betaald,’ zei ze.

De man lachte. Hij had iets opvallends. Zijn felblauwe ogen leken haar ter plekke uit te kleden.

‘Ik meen het.’

Lachend gaf hij haar het bier aan. ‘Het is maar een biertje. Wat er verder gebeurt mag je zelf beslissen.’

‘Verder gebeurt er niets,’ zei ze. Ze nam een grote slok en viel bijna van haar barkruk. Ze had al veel te veel op en als ze dronken thuiskwam kreeg ze het met haar vader aan de stok. ‘Kun je even op mijn drankje letten terwijl ik naar de plee ga?’

‘Tuurlijk,’ antwoordde hij.

Toen ze terugkwam glimlachte ze naar hem en dronk ze haar glas halfleeg. Ze zou hem eens laten zien dat ze best tegen de drank kon. ‘Wat doe jij?’

‘Ik studeer voor accountant in Londen. Ik ben voor de zomervakantie thuis,’ antwoordde hij.

Toen ze naar hem opkeek leek het alsof de pub kantelde en viel ze bijna om. ‘Ben je niet veel te oud om nog te studeren?’ vroeg ze met dubbele tong.

Zijn flauwe glimlachje veranderde in een rooflustige grijns terwijl ‘All that she wants’ van Ace of Base uit de speakers klonk.

De muziek klonk steeds zachter toen hij haar uit de pub naar de parkeerplaats leidde.

‘Stap in, dan breng ik je naar huis,’ zei hij met monotone stem. Of had hij dat niet gezegd? Ze had hem niet eens verteld waar ze woonde. Ze keek omhoog naar de sterren en verloor weer haar evenwicht. Maar dat gaf niet; de man hield haar vast. Hij zou haar thuisbrengen. Toen ze haar benen niet meer voelde gaf ze zich over. Hij tilde haar op en ze legde haar hoofd in zijn nek.

Toen ze haar ogen opendeed ging er een pijscheut door haar hoofd. Ze hoorde vogels zingen en kneep haar ogen dicht tegen het felle zonlicht. Ze had een zure smaak in haar mond en ineens beseftte ze dat ze op de parkeerplaats lag, naast een plak kots. Opnieuw ging er een steek door haar hoofd en ze begon te kokhalzen.

Een collie kwam op haar af en begon haar gezicht af te likken, waarna het baasje van de hond verscheen. ‘Domme sloerie,’ zei de

vrouw. Snel lijnde ze de hond aan en trok hem mee.

Ace of Base, de monotone stem, het bier, de man met de blauwe ogen... Beelden van de vorige avond spookten door haar hoofd en nu lag ze hier, als een hoopje ellende op de parkeerplaats van de pub. Maar de man zou haar toch thuisbrengen? Dat kon ze zich nog wel herinneren. Haar hart begon sneller te kloppen. Ze reikte met een hand naar beneden. Ze had haar rok nog aan, maar haar onderbroek voelde klam en koud aan. Had ze geplast? Waarom kon ze zich niet herinneren dat ze weg was gegaan uit de pub? Haar wangen begonnen te gloeien. Wat had die vrouw met de hond wel niet gedacht? Had ze seks gehad op de parkeerplaats met de man met de blauwe ogen? Ze probeerde op te staan en herinnerde zich ineens de geur van olie. Een schommelende beweging, gepiep en gekraak. Waar was ze geweest? Wat had hij met haar gedaan? Wat had zij gedaan? Waarom kon ze zich niets herinneren vanaf het moment dat ze de pub had verlaten?

Ze kromp ineen toen ze probeerde op te staan en de kloppende pijn tussen haar benen voelde. Bij elke stap die ze zette, schoot de pijn door haar heen. Nooit zou ze zoiets doen, nóóit. Wat had hij met haar gedaan? En waarom kon ze zich niets herinneren?

Ze kon haar tranen niet meer bedwingen. Huilend strompelde ze naar huis. Ze probeerde het zich te herinneren, het zwarte gat in haar geheugen te dichten tussen haar aanwezigheid in de pub en het moment dat ze op het asfalt lag. Geen herinneringen, niets. Er reed een auto voorbij waaruit 'All that she wants' blèrde. Het enige wat zij nu wilde, was weten wat er was gebeurd. Wie was die man? Ze móést erachter komen.

1

Donderdag 12 april 2018

Melissa kroop onder het dekbed vandaan zodat ze haar hoofd in de frisse lucht van de slaapkamer kon steken. Met een wild kloppend hart hapte ze naar adem en probeerde ze de golf van misse-lijkheid terug te dringen. De wijn had haar veel te goed gesmaakt en nu voelde ze de gevolgen. Was ze nou maar na één glaasje ge-
stopt. In het duister wreef ze in haar plakkerige, slaperige ogen. Andere dag, zelfde verhaal. Haar relatie met Darrel zou haar nog eens de das om doen. Ze moest ermee kappen.

Ze hadden een heerlijk huis in een exclusief deel van de streek Warwickshire. Ze hadden spaargeld en beleggingen (in wat wist ze niet). Ze zou kunnen scheiden en een nieuw leven kunnen opbouwen met Mia, die nu twee was. Ze zou weer aan de slag kunnen bij de klantenservice van een verzekeringsmaatschappij. Haar eigen geld verdienen was iets wat van Darrel nooit had gemogen tijdens hun zesjarige huwelijk, terwijl ze hem nota bene had ontmoet toen ze voor zijn bedrijf kwam werken. Darrel zou het ook niet eens zijn met het feit dat ze nu een minnaar had, Jimmy. Maar dat was een ander verhaal. Het werd steeds moeilijker om dat voor hem verborgen te houden, want Jimmy wilde haar voor zichzelf hebben. Waarom had Jimmy het zo ingewikkeld gemaakt? Ze keek op haar telefoon om te zien of ze alle berichten van Jimmy wel had gewist. Zoals altijd was dat het geval. Zelfs na al die wijn dacht ze

er nog aan de sporen uit te wissen. Ze borg de telefoon op op de geheime plek. Darrel mocht er nooit achter komen.

Tijdens hun huwelijk had hij ook anderen gehad, dat wist ze. Hij zat altijd maar in de pub, of was op cursus of naar een congres met overnachting. En hij had een onverzadigbare honger naar seks, die zij niet stilde, dat wist ze ook wel. Op creditcardafschriften zag ze etentjes voor twee personen in knusse restaurantjes. Dat waren echt geen zakelijke diners. Sinds ze getrouwd waren had hij haar nooit meer meegenomen naar dergelijke restaurants.

Toen ze nog gewoon verkering hadden was alles anders geweest. Hij had toen alles voor haar overgehad, bracht bloemen voor haar mee, nam haar mee op romantische weekendtrips. Hij was helemaal perfect geweest. Knap, slim, succesvol en attent. Wat was er gebeurd? Dat was de enige vraag die ze niet kon beantwoorden. Na hun trouwdag was de relatie meteen verslechterd. Toen ze Mia kregen, hoopte ze dat ze hem terug zou winnen, maar hij had zich juist nog meer van haar gedistantieerd. Hij hield niet langer rekening met haar wensen en behoeftes.

Ze staaarde naar de fluorescerende cijfers van de wekker. Het was pas half tien 's avonds, maar het was zo stil in huis dat het wel midden in de nacht leek. Toen ze naar bed was gegaan had de televisie aan gestaan. Blijkbaar had die zichzelf uitgeschakeld. De andere helft van het bed was leeg. Darrel zou waarschijnlijk pas thuiskomen wanneer de Angel Arms dichtging. Wat hij nodig had, had hij eerder die middag al bij haar gehaald en daarna was hij naar de pub vertrokken zonder ook maar gedag te zeggen. Ze bleef alleen achter met de pijn en een klein kind. Ze kneep haar dijen samen en veegde een traan weg.

In eerste instantie was ze meegegaan in zijn behoeftes, in de hoop dat het een bevlieging was die wel weer over zou gaan. Hij deed haar pijn, maar dan was het ook snel weer voorbij... en meestal viel hij haar daarna een paar dagen niet meer lastig. Misschien was zij alleen niet genoeg. Zo voelde het. Ze had niets liever

gedaan dan hem tevreden houden. Ze had nooit een affaire willen beginnen. Nee, een goed huwelijk, een kind en een leuk huis waren het enige wat ze in eerste instantie had gewild. Ze had gehoopt dat hij ook weer aan háár behoeftes zou denken wanneer hij tevreden was gesteld, maar dat gebeurde nooit. Hij beschuldigde haar er zelfs van dat ze niet haar best deed. Maar misschien wilde ze gewoon niet meer haar best voor hem doen. Ze streek met haar vingertoppen over haar tepels en kromp ineen.

Snel knipte ze het licht aan, ze haalde haar handen door haar verwarde haren en ging met haar tong langs haar ruwe tanden. Ze proefde de zure wijnsmaak achter in haar mond. Waarom had ze weer de hele fles leeggedronken? Het was zo gemakkelijk om een paar glazen te drinken, Mia naar bed te brengen en dan de rest op te drinken... veel te gemakkelijk.

Ze stond op. Met een hand tussen haar benen voelde ze aan de gesprongen huid. Tranen sprongen in haar ogen. De verdovende werking van de wijn was maar van korte duur geweest. Nu had ze dringend behoefte aan een groot glas koude cola; het enige wat haar dorst kon lessen na te veel wijn. Met haar ochtendjas aan liep ze de trap af. Toen ze beneden kwam en in de gang stond van hun grote vrijstaande huis, hoorde ze in de keuken een stoel over de grond schrapen.

‘Hallo?’ Ze was even stil en luisterde... Niets. ‘Ben jij dat, Darrel?’ Met trillende vingers greep ze naar de deurklink. Ze schrok van geschuifel. Darrel kwam gewoonlijk niet door de achterdeur binnen. Ze aarzelde en riep nogmaals zijn naam. Haar hart bonsde in haar keel. Als het Darrel was geweest, had hij wel antwoord gegeven. Misschien niet het meest hartelijke antwoord, want hij kwam meestal chagrijnig thuis, maar toch. Ze hadden de laatste tijd veel ruzie, maar vandaag eens een keer niet.

De stilte werd verbroken door Mia’s gehuil. Ze moest haar kind halen en wegwezen! Haar telefoon lag nog in de slaapkamer en ze stormde naar de trap, nog steeds licht in het hoofd en wankel. Als

ze haar telefoon kon pakken en naar Mia's kamer kon rennen, kon ze zich daar opsluiten. Ze zou een kast voor de deur schuiven en het alarmnummer bellen.

Ineens hoorde ze alleen nog naderende voetstappen achter haar en het kloppen van haar eigen hart. Toen ze struikelde, duwde de sterke insluiper met gemak haar gezicht in het tapijt op de trap. Ze wilde gillen, maar na een klap op haar hoofd werd alles zwart. Ze verloor het bewustzijn met het gehuil van haar dochter nog in haar oren.

Toen ze weer bijkwam, hoorde ze haar kleine meisje gillen en was ze duizelig van de klap op haar hoofd. De stoel waar ze op zat, werd over de keukenvloer gesleept. Een scherpe pijn schoot van de rechterkant van haar hoofd naar haar nek. Het enige licht in de keuken kwam vanonder de afzuigkap. De insluiper droeg een masker en sleepte haar stoel verder tot hij stopte voor het fornuis. Ze probeerde te bewegen, maar haar armen waren vastgebonden aan de armleuningen van de stoel. Ook bij haar enkels voelde ze de scherpe randen van touw in haar vlees snijden. Ze probeerde te gillen, maar de prop in haar mond schoof daardoor verder naar achteren. Haar hartslag versnelde en ze kokhalsde bij het happen naar lucht door de stof heen. Door je neus ademen, dacht ze bij zichzelf.

Een grote gedaante stapte in het licht voor haar en wierp een lange schaduw op de keukenvloer. Tranen drupten uit haar ogen. Ze zat zo goed vastgebonden dat ze zichzelf onmogelijk kon bevrijden. Ze zag alleen het dunne gaas voor de ogen van de man, verder zag ze niets van hem. Hij was groot en breed en zijn rode masker deed haar denken aan het gezicht van de duivel. Het was duidelijk dat hij geen enkel spoor wilde achterlaten, want hij was van top tot teen gehuld in een witte overall.

Het zweet parelde op haar voorhoofd. Hij kwam dichterbij. Een in handschoen gehulde hand kwam in haar blikveld en sloeg in

haar gezicht. Hij was zo dichtbij dat ze zijn muskusachtige aftershave kon ruiken.

‘Alsjeblieft,’ probeerde ze door de prop heen te roepen. Ze wilde praten, kunnen onderhandelen met de man. Waarom? Wat had ze gedaan? Wie was hij? Wat ging hij met haar doen? Ze wurmde heen en weer op haar stoel, boog opzij toen hij haar nog een keer sloeg. Pijn schoot door haar hoofd, bloed druppelde op haar lichtgroene ochtendjas. Zijn blik verplaatste zich van haar gezicht, naar de bovenkant van haar hoofd en achter haar. Ze wriemelde en wurmde, ze wilde staan en terugvechten, maar het koord om haar polsen hield haar tegen. Het gehuil van haar dochtertje zwol aan. Was er nog iemand boven bij haar dochter? Zou hij Mia iets aandoen? Ze verplaatste haar gewicht van voor naar achter en het lukte haar een schommelbeweging in gang te zetten. Ze moest los zien te komen, Mia halen en vluchten. Maar de man pakte de stoel stevig vast.

‘Je bent er geweest,’ zei hij. Hij legde een vuist op zijn hart en knikte.

Ze probeerde zich af te wenden, maar het had geen zin. Het was alsof haar nek op zijn plaats werd gehouden. Ze probeerde haar misselijkheid weg te slikken, maar de keuken begon te bewegen en een tweede stel handen legde rustig een koord onder haar kin. Ze trilde, kronkelde en wurmde. In paniek probeerde ze naar adem te happen maar ze stikte bijna in de prop in haar mond. Tranen drupten van haar kin in haar schoot en vermengden zich met het bloed. Mia... wat zou er met Mia gebeuren? En toen trok degene achter haar het koord strak aan.

Haar lichaam schokte. Haar gedachten waren nog bij Mia, haar kleine bruinharige meisje, de liefde van haar leven. Ze probeerde haar hoofd naar achteren te trekken. De man voor haar keek bewegingsloos toe, terwijl ze vocht voor haar leven. Iets zei haar dat hij achter dat masker stond te grijnzen terwijl haar zicht waziger werd, tot ze alleen nog Mia hoorde krijsen en na een paar secon-

den alles zwart werd. Een laatste traan rolde over Melissa's wang toen de druk van het koord haar bloedvaten afkneep en ze haar einde bereikte.

2

Darrel bleef naast een lantaarnpaal staan en wilde er bijna omheen zwieren als Gene Kelly in *Singin' in the Rain*, maar hij hield zich in. Het regende niet, er waren geen plassen om in te stampen. Toch bleef het deuntje door zijn hoofd spelen en hij maakte een klein sprongetje van de stoerprand af, en er weer op toen er een auto langsreed. Hij voelde hoe het bier in zijn maag klotste. Zijn avondje uit met Rob was weer goed geweest en het nieuwe bar-meisje was een lekker ding. Hij benijdde zijn vriend wel een beetje om zijn omgang met vrouwen. En dan had Rob ook nog een vrouw die dol op hem was én een paar buitenechtelijke relaties die zijn vrouw oogluikend toeliet.

Snel wandelde hij langs de kant van de weg het dorp uit tot hij bij het huis aankwam dat hij deelde met zijn vrouw Melissa. Zoals gewoonlijk was het helemaal donker. Hij lachte zacht toen hij de sleutel in het slot stak en de voordeur opendeed. 'Melissa!' riep hij. Het enige geluid in huis waren zijn voetstappen in de gang onderweg naar het lichtknopje. Ineens werd de stilte verbroken door een schrille kreet van kleine Mia.

Zodra hij het licht had aangeknipt, zag hij het bloedspoor over de vloer van de gang. Zijn hart begon te bonzen terwijl hij langs het bloed naar de keuken sloop. Mia's kreten veranderden in een zacht gejammer. 'Melissa?' Hij legde zijn oor tegen de keuken-

deur. Het enige wat hij hoorde was het gezoem van de ijskast. Voorzichtig duwde hij de deur open. Zijn knieën knikten bij de aanblik van zijn vrouw, vastgebonden op een van hun keukenstoelen in het licht van de afzuigkap. Een stuk blauw touw zat onder haar kin en de rauwe afdruk ervan op haar nek vertelde hem wat er was gebeurd. Hij keek om zich heen. Er was verder niemand en de achterdeur was dicht.

Toen hij dichterbij zijn vrouw kwam, controleerde hij haar pols op een hartslag, maar hij voelde niets. Hij deed een stap achteruit en bekeek haar uitdrukkingloze gezicht. De keuken begon te draaien en hij viel bijna om, greep het aanrechtblad vast om over-eind te blijven. Hij had nog nooit een dode gezien, laat staan een dode met wie hij zo'n nauwe band had.

Mia zette het weer op een brullen. Struikelend rende hij de keuken uit, de trap op, langs nog een plas bloed. Hij duwde de deur van haar slaapkamertje open en daar stond ze, midden in de kamer, haar gezicht nat van alle tranen. Haar bruine krullen zaten op haar zweterige voorhoofd geplakt. Hij tilde haar op, rende de trap af en het huis uit. In de koele buitenlucht begon zijn dochter te rillen. Hij deed het portier van de auto open en zette haar erin. Met bevende handen haalde hij daarna zijn telefoon uit zijn zak en belde hij het noodnummer.

‘Wie wilt u spreken: politie, brandweer of ambulance?’

3

Gina gaf de taxichauffeur een fooi en sleurde haar koffer over het vochtige tuinpad. De buitenlamp verlichtte het pad dat voor haar lag. Ebony kwam om de hoek van het huis gerend en begon kopjes tegen haar enkels te geven. Het beestje deed alsof ze een maand weg was gebleven, maar het was slechts een lang weekend Mallorca geweest. 'Je bent die droge brokjes zeker wel zat, poes,' zei ze, terwijl ze de sleutel in het slot van de voordeur stak. Ze kwam binnen in een koude woonkamer. Het ontspannen tripje van drie dagen was precies wat ze nodig had gehad om uit te rusten en na te denken.

Ze dacht terug aan het laatste gesprek dat ze met Chris had gevoerd, of met hoofdinspecteur Briggs, zoals ze hem voortaan zou noemen aangezien ze hun los-vastrelatie na vijf maanden hadden beëindigd. Het was moeilijk geweest om het geheim te houden voor haar collega's. Ze had hem wijsgemaakt dat ze daar niet meer tegen kon, tegen het stiekeme gedoe, en dat het daarom beter was om ermee te stoppen. Maar eigenlijk was het omdat hij er steeds op had aangedrongen dat ze moest praten over haar verleden. Daarom nam zij liever afstand. Ze had geen zin om over haar huwelijk met de overleden Terry te praten. Chris was begripvol geweest, maar toch waren er dingen die iemand met zijn functie nooit zou kunnen begrijpen. Haar geheimen zouden haar gehei-

men blijven. Ze knaagden aan haar vlees als wormen in een appel, en wat haar betreft mocht die appel verrotten met haar erbij. Terry en alle bezoedelde herinneringen aan hem zouden haar nooit met rust laten. Die last moest ze in haar eentje dragen.

Gapend liep ze naar de kachel om die aan te doen. Ze had dringend behoefte aan slaap. Nadat ze een zakje vlees had leeggeknepen in Ebony's kommetje, liet ze de poes smakkend achter in de donkere keuken.

Het was geen lange vlucht geweest, maar op het vliegveld had ze een eeuwigheid moeten wachten vanwege vertraging. Haar koffer zou ze morgen na het werk wel uitpakken. Ze deed het grote licht uit, trok de gordijnen dicht en zakte op de bank. Daarna pakte ze de plaid die op de poef lag en trok die over haar vermoeide lichaam. Drie dagen vrij was fantastisch geweest. Iets wat ze heel lang niet meer had meegemaakt omdat ze bij de politie al tijden onderbemand en onderbetaald waren. Maar die korte vakantie was hoognodig geweest. Ze had nog moeten bijkomen van de grote zaak waar ze tijdens de kerst aan had gewerkt. De vrije dagen hadden haar enigszins de gelegenheid gegeven die zaak te verwerken, zodat ze weer verder kon.

Ze starde in de vlammen van de gaskachel die haar in een soort trance probeerden te brengen. Met slaperige ogen bekeek ze de berichten op haar telefoon. Nog niets van Hannah, maar dat had ze ook niet verwacht op dit uur, want Gina's kleindochter Gracie zou nu net in bed liggen. De jonge moeder zou wel kapot zijn, of ze had weer een of andere humeurige bui. Met Hannah kon je alles verwachten.

Met haar wijsvinger streek ze over het laatste bericht dat Briggs haar had gestuurd.

Ik mis je. Ik dacht echt dat we het goed hadden samen. Ik zal je geen berichten meer sturen, maar ik wil dat je weet dat ik graag met je wil praten. Ik wil het kunnen afsluiten. Daarvoor moet ik weten wat ik verkeerd heb gedaan. X.

Waar moest ze beginnen? Had hij wel iets verkeerd gedaan? *Ja, toen ik ervan droomde om bij de politie te gaan, werd ik mishandeld en verkracht door mijn ex-man. Ja, hij is gestorven na een val van de trap toen hij te veel had gedronken... en o ja, ik heb hem een handje geholpen.* Het was gemakkelijker om te zeggen dat hun relatie niet werkte omdat het niet professioneel was, omdat zij inspecteur was en hij haar leidinggevende. Als hun meerderen daarachter zouden komen, zou een van hen tweeën ongetwijfeld worden overgeplaatst. En haar baan in het dorpje Cleevesford betekende meer voor haar dan welke relatie dan ook, zéker meer dan een relatie waar ze toch nooit helemaal voor zou gaan.

Ze legde haar hoofd op een kussen en richtte haar blik weer op de flakkerende vlammen. Haar ademhaling werd regelmatig en de warmte van de kachel trok in haar lijf. Ze zakte weg in een diepe slaap.

Ze schrok wakker van haar telefoon. Misschien had Hannah toch een goede bui en belde ze haar. ‘Dag schat,’ zei ze met de telefoon tegen haar oor. Ze wilde nog niet helemaal wakker worden en hield haar ogen gesloten.

‘Ook goedenavond, chef. Nou, de vakantie is voorbij hoor,’ zei brigadier Jacob Driscoll. ‘Welkom terug.’

Ze deed haar ogen open en ging rechtop zitten. ‘Sorry. Ik slaap nog half. Ik dacht dat je Hannah was. Ik ben net terug, maar officieel heb ik nog vakantie tot zeven uur morgenochtend, hoor.’

‘Het spijt me dat ik de bringer van slecht nieuws ben. Briggs heeft alle eenheden opgetrommeld, want er is iets gebeurd. Wyre en O’Connor zijn al naar de plaats delict gestuurd. Was het leuk, trouwens? Gedanst? Cocktails?’

Gina keek op haar horloge. Het was net na elven. ‘Het was in zoverre leuk, omdat ik daar kon slapen. Wat is er gebeurd?’

‘Een vrouw, Melissa Sanderson, vijfendertig jaar oud, is dood gevonden in haar huis net buiten Cleevesford. Het is gemeld door haar man, Darrel Sanderson. Hij belde twintig minuten geleden

naar het noodnummer. Was net thuis uit de pub. Forensisch is al onderweg ernaartoe.'

'Verdomme. Ik ga er rechtstreeks heen. Stuur me het adres en de postcode.' Ze wreef in haar ogen en staarde voor zich uit. Tot zover de vakantie. Werk aan de winkel.

'Voor zover we nu weten gaat het om wurging, chef. Ze is vastgebonden aan een keukenstoel. Ik stuur u nu het adres en ga erheen. Tot zo.'

Gina liep naar de keuken waar ze een glas water in één teug leegdrank. Ze aaide over de kop van de poes, pakte haar autosleutels en haastte zich de voordeur uit. Met een rilling dacht ze aan wat ze tegemoet ging. Wurging, vastgebonden aan een stoel; een brute moord.

4

Selina hoorde haar man Rob zachtjes de bijkeuken in komen en zijn schoenen en jas uittrekken voordat hij de keuken binnenkwam. Hij sloop langs hun Amerikaanse ijskast, om het grote kookeiland heen, zorgvuldig de krukken vermijdend. Selina streek haar jurk glad en knoopte haar dunne vestje dicht. Ze wilde er altijd op haar best uitzien als Rob thuiskwam.

Hij legde zijn armen om haar middel.

‘Je laat me schrikken,’ loog ze, waarna ze op haar tenen ging staan om zijn zoen te ontvangen. De geur van rozen drong in haar neus terwijl hij haar bleef zoenen. Dat was absoluut niet haar parfum. Ze voelde hoe hij hard werd in zijn spijkerbroek, staarde diep in zijn blauwe ogen en keek toen weg. ‘Je eten is bijna klaar en er zit bezoek voor je in de woonkamer. Wil je nu eten, of later?’ Soms wilde hij nog eten, soms niet, maar ze had altijd een avondmaaltijd voor hem klaar.

Hij haalde zijn schouders op. Ze keek naar hem op met haar bruine ogen en wist dat hij het ter plekke met haar wilde doen, terwijl een andere vrouw nog door zijn hoofd spookte. Ze moest hem zijn gang laten gaan. Moest de gedachten aan andere vrouwen weggagen en zorgen dat hij alleen nog maar aan haar dacht. Ze tilde de zoom van haar jurk op, beet op haar onderlip en boog zich verleidelijk over het aanrecht. Hij had haar nodig, en dat wist

ze. Of er nu bezoek zat te wachten of niet. Als ze hem zijn gang liet gaan, was hij stil en snel klaar. Ze draaide zich om, deed haar mond open en liet zijn tong binnen. Hij schoof haar kanten slipje naar beneden, ritste zijn spijkerbroek open en even later nam hij haar, met gesloten ogen, tegen het aanrecht. Altijd die gesloten ogen. Ze wilde dat hij haar aankeek als ze de liefde bedreven. Toen hij bijna klaar was, stonden de tranen in haar ogen. Maar ze liet niets merken en kreunde zacht in zijn oor. Dat was hoe hij het wilde. Daarna gaf ze een kus op zijn hoofd, ze stapte opzij en streek haar haren glad. Nu was ze de enige vrouw in zijn gedachten en daar deed ze het voor.

‘Je vrienden wachten. Wat zei je nou over het eten?’ vroeg ze, terwijl ze met een geforceerde glimlach haar slipje omhoogtrok.

‘Ik eet wel als ze weg zijn,’ antwoordde hij.

Wat wilde ze graag dat hij alleen maar oog voor haar had, dacht ze terwijl ze glimlachend de cakejes op een schaal legde. Alle moeite die ze deed was speciaal voor hem en ze wilde zó graag dat hij iets meer waardering toonde. Ze hoopte maar dat hij de lavendelkleur mooi vond die ze aan de cakemix had toegevoegd; die paste zo goed bij de gele bloemen die ze van glazuur had gemaakt. Ze wilde dat hij de hartige taart lekker vond die ze speciaal voor hem had gemaakt, en dat hij zou waarderen hoe ze de perfecte bodem wist te bakken; niet te droog en niet te vochtig. Hun huis zag er altijd spic en span uit, als een showroom. Iets meer erkenning was het enige wat ze wilde.

Er klonken stemmen vanuit de woonkamer. Rob zei: ‘Selina? Heb je alles gedaan wat je moest doen?’

Haar blik ging van haar kleren, naar het aanrecht, naar zijn voorbereide avondeten. De aardappels waren bijna gaar, ze zou ze verder afkoken wanneer hij aangaf dat hij klaar was voor zijn eten. De hartige taart stond op een lage stand in de oven, klaar om op te warmen als de aardappels verder werden gekookt. Alles draaide om timing. De worteltjes waren perfect in reepjes gesneden, alle-